

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118206911
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118206911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobkyne: C. Č., G.. XX.XX.XXXX, K. K. XXXX/XX, XXX XX O., právne zastúpenej: JUDr. Martin Tobiaš, advokát so sídlom Protifašistických bojovníkov 4, 080 01 Prešov, IČO: 52639398, proti žalovanému: M. C., G.. XX.XX.XXXX, K.E. A. XXXX/XXX, XXX XX O., o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 527,68 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/28/2018-191 zo dňa 28.05.2021, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II.
- II. Odmieťa odvolanie proti výroku I.
- III. Mení rozsudok vo výroku III. tak, že žalovanému voči žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,64 %.
- IV. Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 18.06.2018 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 837,68 eura s príslušenstvom. Následne na pojednávaní konanom dňa 22.03.2019 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby v nasledovnom znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 527,68 eura spolu s úrokom z omeškania ako príslušenstvom pohľadávky, a to 5 % ročne zo sumy 527,68 eura od 11.10.2017 do zaplattenia. Žalobkyňa svoj nárok odôvodnila tým, že ako nájomca uzatvorila so žalovaným ako prenajímateľom dňa 02.07.2015 nájomnú zmluvu o nájme bytu, ktorej predmetom bol nájom 2-izbového bytu na X. poschodí bytového domu nachádzajúceho sa na adrese A. XX v O.. Doba nájmu bola dohodnutá na dobu určitú od 01.07.2015 do 01.07.2016. Po ukončení platnosti tejto nájomnej zmluvy uzatvorila ďalšiu nájomnú zmluvu s totožným predmetom nájmu a doba nájmu bola dohodnutá na dobu určitú od 01.07.2016 do 01.07.2017. Žalobkyňa užívala predmetný byt do 23.02.2017, pričom v tento deň bol byt odovzdaný samotnému žalovanému. Žalobkyňa uhradila pri podpise nájomnej zmluvy žalovanému aj depozit vo výške 500,- eur. Následne vznikol za obdobie 01.01.2016 až 31.12.2016 preplatok na danom byte vo výške 417,27 eura a rovnako na elektrine vznikol preplatok za obdobie od 10.08.2016 do 01.08.2017 za dodávku elektriny preplatok vo výške 99,41 eura. Bezdôvodné obohatenie preto na strane žalovaného malo predstavovať celkovú sumu o výške 1.036,68 eura. Žalovaný dňa 10.10.2017 žalobkyňi uhradil sumu 199,- eur, teda zostávajúca suma bezdôvodného obohatenia žalovaného mala predstavovať výšku 837,68 eura. Žalobkyňa uviedla, že neuhradila žalovanému nájomné a preddavkové platby za služby spojené s užívaním predmetného bytu za mesiac 02/2017. Vzhľadom na tieto skutočnosti si voči

žalovanému uplatňuje nárok na zaplataenie sumy 726,68 eura (500,- eur + 417,27 eura + 99,41 eura + 20,- eur = 1.036,68 eura - 310,- eur). Žalovaný následne uhradil žalobkyni sumu 199,- eur. Zostávajúca dlžná suma po čiastkovej úhrade predstavuje, teda podľa názoru žalobkyne, výšku 527,68 eura. Aj z tohto dôvodu v zásade žalobkyňa žiadala o pripustenie zmeny žaloby tak, ako je vyššie uvedené.

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 198,83 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 198,83 € od 11.10.2017 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 52 %.“

3. Súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ustanovenia § 3 ods. 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 3, § 6, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1 zákona č. 98/2014 Z. z., § 580 Občianskeho zákonníka.

4. Svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že tunajší súd rozsudkom z 22.03.2019, č. k. 8C/28/2018-78, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 527,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 527,68 eur od 11.10.2017 do zaplataenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žaloba je dôvodná v časti žalobného návrhu týkajúceho sa zaplataenia sumy vo výške 527,68 eur. V danom prípade žalovaný nepreukázal poškodenia spôsobené žalobkyňou, na základe ktorých by mohol zadržať sumu depozitu zloženého žalobkyňou. Podľa protokolu podpísaného žalovaným bol predmetný byt odovzdaný v stave v akom bol prevzatý. Žalovaný tiež nepreukázal vynaloženie výdavkov na opravu, nakoľko samotná faktúra zhotoviteľa a ani cenová ponuka nepreukazuje vyplataenie nákladov na opravu bytu. Okrem toho na faktúre bez bližšieho označenia, variabilného a konštantného symbolu chýba aj pečiatka a podpis jej zhotoviteľa. Taktiež na faktúre je uvedené „rekonštrukčné práce“, a teda z nej nevyplýva, že sa jednalo o opravu poškodení v byte. Súd taktiež nepovažoval fotodokumentáciu žalovaného za hodnoverný dôkaz poškodenia bytu žalobkyňou, nakoľko fotografie boli vyhotovené až po odovzdaní bytu a bez prítomnosti žalobkyne príp. iných svedkov. Keďže žalobkyňa odovzdala žalovanému byt bez poškodenia, čo potvrdil sám žalovaný svojim podpisom na protokole o odovzdaní bytu, má nárok na vrátenie depozitu v plnej výške 500,- eur a rovnako má nárok na vrátenie preplatku, ktorý vznikol na inkase - prevádzkových nákladoch vo výške 417,27 eur a vo výške 99,41 eur. Žalobkyňa má tiež nárok na zaplataenie sumy vo výške 20,- eur, t.j. na náhradu za kúpu lustrov, ktoré boli ponechané v byte aj po ukončení nájomného vzťahu. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením z 25.02.2020, č. k. 3Co/114/2019-142, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že za ustálené považuje konštatovanie súdu prvej inštancie o platnosti nájomných zmlúv, a za ustálenú považuje skutočnosť, že nájom skončil dňa 23.02.2017. Ohľadom preplatkov za elektrinu vo výške 99,41 eur konštatoval, že tento preplatok bol vyúčtovaný za obdobie od 10.08.2016 do 01.08.2017, pričom je zrejmé, že k odovzdaní a vráteniu bytu došlo dňa 23.02.2017, a teda celý preplatok za elektrinu vo výške 99,41 eur žalobkyni nepatrí. Čo sa týka nepreukázania poškodenia bytu žalobkyňou tak, ako to konštatuje súd prvej inštancie, nie je zrejmé, ako k takémuto záveru došiel. Tento záver súdu prvej inštancie nie je riadne odôvodnený, a to aj vzhľadom na žalovaným predložený listinný dôkaz v konaní pred súdom prvej inštancie, kde je predložená jednak cenová ponuka spoločnosti M. E., A..P.U., ako aj samotná faktúra s dátumom vystavenia 07.03.2017, z ktorých je zrejmé, že pri faktúre sa jedná o popis položky, a to nasledovne: „Rekonštrukčné práce v byte na A. XX, O.ov, T. poschodie, pre majiteľa bytu M. M. C.“. Z uvedených listinných dôkazov je zrejmé, že tieto sa týkajú rekonštrukčných prác predmetného bytu. Iba formálne konštatovanie súdu prvej inštancie, že v takejto faktúre by mala byť uvedená tzv. „oprava bytu“, nemožno vyvodiť, že táto nemusí byť zároveň aj zhodná s pojmom „rekonštrukčné práce“, pričom z týchto listinných dôkazov je zrejmé, že k týmto dochádzalo práve na byte, a to na adrese A. XX, O., T. poschodie, ktorý bol predmetom nájmu medzi žalovaným a žalobkyňou. Nie je správny ani záver súdu prvej inštancie, keď na fotografie, ktoré boli žalovaným predložené súdu pred rozhodnutím vo veci samej neprihliadal iba z dôvodu, že boli vyhotovené až po odovzdaní bytu a bez prítomnosti žalobkyne, príp. iných svedkov. Z listinných dôkazov je zrejmé, že predmetné fotografie boli vyhotovované v čase 23.02.2017, 24.02.2017 a 25.02.2017. Teda boli vyhotovené v čase odovzdania bytu, resp. po dňoch, ktoré bezprostredne nasledovali po

odovzdání bytu. Skutočnosť, že tieto boli vyhotovené bez prítomnosti žalobkyne prípadne iných svedkov, by nemala zohrávať pre vyhodnotenie predmetných listinných dôkazov žiadnu rolu. Pri vyhodnotení týchto listinných dôkazov je potrebné sa zaoberať tým, či sa na fotografiách nachádza predmetný byt a s akým časovým odstupom od odovzdania bytu boli vyhotovené (toto vyhodnotenie môže prispieť k presvedčivosti záveru, či škody na byte existovali a či ich spôsobila žalobkyňa, alebo v neskoršom období tretia osoba). Z textu Protokolu o odovzdaní bytu taktiež nevyplýva, že by si samotný žalovaný voči svojmu záväzku nemohol uplatniť započítací nárok tak, ako to urobil pred súdom prvej inštancie ešte pred samotným rozhodnutím vo veci samej. Odvolací súd k námietke žalovaného, že Protokol o odovzdaní bytu nepodpísal, uviedol, že túto súd prvej inštancie vyhodnotí v rámci unesenia dôkazného bremena, teda pokiaľ sporová strana tvrdí, že rozporuje konkrétnu skutočnosť, je zároveň povinná preukázať jej opak. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že protokol o odovzdaní bytu nepodpísal a poukázal na to, že je v ňom nesprávne uvedený jeho titul. V čase ukončenia nájomného vzťahu so žalobkyňou nedošlo k ukončeniu jeho vzťahov s inými nájomcami. Voči žalobkyňi žiadal započítať okrem nákladov na opravu bytu aj nájomné za 2 mesiace výpovednej doby. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinami (nájomné zmluvy, protokol o odovzdaní bytu, žiadosť, vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu, faktúra spol. Z. Q..A.. s rozpisom, výzva, cenová ponuka, faktúra spol. M. E. A..P..U., príjmový pokladničný doklad, e-maily, fotodokumentácia) a výpoveďou svedkov, pričom zistil tento skutkový stav: Žalobkyňa ako nájomca a žalovaný ako prenajímateľ uzatvorili dňa 02.07.2015 Nájomnú zmluvu o nájme bytu podľa zák. č. 98/2014 Z. z., ktorej predmetom bol nájom 2-izbového bytu na X. poschodí bytového domu nachádzajúceho sa na adrese A. XX v O.. Prenajímateľ prenechal nájomcovi do užívania byt, ktorý pozostával z obytných miestností a príslušenstva (kúpeľňa, WC, predsieň, kuchynská linka) o celkovej rozlohe obytnej plochy 53 m². Doba nájmu bola dohodnutá na dobu určitú od 01.07.2015 do 01.07.2016. V ust. čl. V. zmluvy sa účastníci zmluvy dohodli na nájomnom vo výške 125,- eur mesačne a na platbe inkasa - prevádzkových nákladov (voda, elektrina, plyn, atď.), ktoré bude nájomca uhrádzať na účet prenajímateľa k 10. dňu v mesiaci, pričom prenajímateľ sa zviazal uhrádzať inkaso spojené s užívaním bytu podľa predpísanej výšky sám. V treťom odseku uvedeného článku zmluvy sa účastníci nájomného vzťahu dohodli, že nájomca zloží k rukám prenajímateľa depozit 500,- eur slúžiaci na vyrovnanie prípadných škôd na majetku prenajímateľa alebo neplatenia dohodnutých platieb, a ktorý je vratný pri bezproblémovom ukončení nájomnej zmluvy a odovzdaní bytu. Prenajímateľ sa v poslednom odseku tohto článku zmluvy tiež zaviazal, že buď vráti preplatok alebo nájomca vyplatí nedoplatok, ktorý na inkase vznikol. Podľa čl. VI. zmluvy v prípade vzniku škôd spôsobených domácimi zvieratami nájomcu na prenajatom byte alebo zariadení bytu sa nájomca zaviazal tieto škody bezodkladne odstrániť na vlastné náklady. Po ukončení platnosti vyššie uvedenej nájomnej zmluvy o nájme bytu žalobkyňa ako nájomca uzatvorila so žalovaným ako prenajímateľom opätovne Nájomnú zmluvu o nájme bytu s totožným predmetom nájmu, pričom doba nájmu bola dohodnutá na dobu určitú od 01.07.2016 do 01.07.2017. Nájomné sa zvýšilo na sumu 130,- eur mesačne. Z výpovede nájomnej zmluvy na čl. 49 predloženej žalovaným vyplýva, že výpovedná doba mala začať 01.02.2017 a mala skončiť 31.03.2017, pričom v tento deň je nájomca povinný vypratať a odovzdať byt prenajímateľovi. Na uvedenej výpovedi sa nenachádza podpis žalovanej. V Protokole o odovzdaní bytu na A. č. XX na čl. 10 podpísanom stranami konania sa uvádza, že dňa 23.02.2017 žalobkyňa odovzdáva prenajatý byt v stave v akom bol prevzatý pri podpise nájomnej zmluvy. Žalovaný podľa protokolu prevzal kľúče od bytu a zároveň sa mal zaviazal vrátiť depozit v sume 500,- eur do 3 dní, t.j. do 27.02.2017, v plnej výške. Žalovaný sa tiež zaviazal uhradiť sumu 20,- eur za 2 ks lustrov do 27.02.2017. V protokole sa takisto nachádza odpočet energií a vody. Z faktúry č. XXXXXXXX na čl. 188 vystavenej dňa 07.03.2017 spoločnosťou M. E. A..P..U.. súd zistil, že za rekonštrukčné práce na byte na A. XX, O., X. poschodie pre majiteľa bytu bola žalovanému vyúčtovaná suma vo výške 330,- eur. Z príjmového pokladničného dokladu číslo XXXXXXXX zo dňa 07.03.2017 vyplýva, že žalovaný uhradil spoločnosti M. E. A..P..U.. sumu vo výške 330,- eur. Z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním predmetného bytu za obdobie 01.01.2016 - 31.12.2016 vyhotovenom správcom bytového domu (A., Q..A..) dňa 30.05.2017 súd zistil, že za uvedené obdobie vznikol preplatok vo výške 417,27 eur. Z faktúry č. XXXXXXXXXXXX spoločnosti Z. N. Q..A.. (v skratke Z., Q..A..) zo dňa 13.08.2017 a dátumom splatnosti 30.09.2017 súd zistil, že za obdobie 10.08.2016 - 01.08.2017 vznikol za dodávku elektriny v predmetnom byte preplatok vo výške 99,41 eur. Z výsluchu svedkyne, B. A., matky žalobkyne, súd zistil, že byt videla po uzavretí nájomnej zmluvy, pričom nebol v dobrom stave, avšak dcéra so zaťom ho zveľadili a upravili. Následne bola svedkyňa prítomná pri odovzdaní bytu dňa 23.02.2017. Na jej podnet sa spísal protokol, v ktorom žalovaný nenamietal žiadne vady a pred odovzdaním bytu bol aj byt vymaľovaný, okrem jednej izby. Až po odovzdaní žalovaný zaslal jej dcére e-mail s fotkami. Vzhľadom k tomu, že žalovaný naliehal na jej dcéru, aby sa vysťahovala z bytu, žalobkyňa z tohto dôvodu potratila, pričom žalovaný tvrdil, že byt potrebuje pre svojho brata, avšak následne na internete žalovaný ponúkal

predmetný byt do nájmu. Z výsluchu svedka, M. Z., konateľa spoločnosti M. E., A.P.U., súd zistil, že pre žalovaného vykonal na predmetnom byte opravu, t.j. maľovanie, výmena elektrických zásuviek, ktoré iskrili, opravu opadanej omietky, tak bol byt pripravený pre ďalšieho nájomcu. Steny boli špinavšie v dolnej časti, nakoľko sa v byte nachádzali psi, a aby jedna stena nezostala belšia ako ďalšie, tak musel premaľovať celý byt. Zásuvky vymenil po tom, čo žalovaný kúpil novú. V tom čase pre žalovaného nevykonával žiadnu inú rekonštrukciu, resp. práce. Na predmetnom byte sa vykonávala oprava asi 3 dni. Za opravu bolo platené v hotovosti, o čom vydal príjmový pokladničný doklad. Cena 330,- eur bola za všetko, čo bolo v predmetnom byte urobené, vrátane nákladov. Príjem riadne zaúčtoval a doklady odovzdal účtovníčke. Svedok postupuje tak, že faktúru, ktorú vystaví, odovzdá účtovníčke, ktorá ju prípadne doplní (tak ako to bolo v tomto prípade, kedy bolo doplnené číslo faktúry a variabilný symbol), a následne sa takto upravený doklad zaeviduje do účtovníctva. Číslo pokladničného dokladu sa nemusí zhodovať s číslom faktúry a v mnoho iných prípadoch to tak má.

5. Právne vec súd prvej inštancie posúdil tak, že v konaní bolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalobcom vznikol platne právny vzťah na základe nájomných zmlúv, ktorých predmetom bol byt na adrese A. Č.. XX O.. Nájom predmetného bytu skončil dohodou ku dňu 23.02.2017, t.j. ku dňu odovzdania bytu, nakoľko žalovaný nepreukázal doručenie písomnej výpovede žalobkyňi v zmysle ust. 10 ods. 3 zák. č. 98/2014 Z. z., pričom v písomnom oznámení o vypovedaní nájomnej zmluvy (č.l. 49), ktorá nie je podpísaná žalobkyňou absentuje akýkoľvek z výpovedných dôvodov uvedených v § 7 cit. zákona. V danom prípade žalovaný fotodokumentáciou, predloženou faktúrou a výpoveďou svedka preukázal poškodenia spôsobené žalobkyňou, ktoré si vyžiadali nevyhnutné opravy, na základe čoho si žalovaný mohol zadržať sumu depozitu zloženého žalobkyňou a to vo výške nákladov na opravu, t.j. 330,- eur. Na základe vykonaných dôkazov súd nemal pochybnosti, že v danom prípade došlo premaľovaní celého bytu a opravy drobných poškodení. Výmena el. zásuviek nebola zahrnutá do fakturovanej ceny. Súd považuje fotodokumentáciu žalovaného za hodnoverný dôkaz poškodenia bytu žalobkyňou, nakoľko fotografie boli vyhotovené v bezprostrednom období po odovzdaní predmetného bytu (23.02.2017, 24.02.2017 a 25.02.2017). Žalobkyňa pritom nespochybnila, že sa jedná o snímky z predmetného bytu. Žalovaný taktiež preukázal vynaloženie výdavkov na túto opravu predloženým príjmovým pokladničným dokladom. Vzhľadom na spôsob a odovzdania bytu (hodenie kľúčov) a vzťahy, ktoré medzi stranami konania v tom čase boli, žalovaný nemusel poznať reálny stav bytu pri podpísaní protokolu. Súd mal za to, že dva podpisy na protokole patria žalovanému vzhľadom na ich podobnosť s podpismi na listinách žalovaného predložených v tomto konaní, nakoľko žalovaný, ktorý pravosť týchto podpisov spochybňoval, neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nenavrhol za účelom jeho preukázania vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písmoznalectvo. Skutočnosť, že žalovaný nemal uvedený správny akademický titul, nezohráva v tomto prípade pre správnosť identifikácie jeho osoby žiadnu rolu. Výpoveď svedkyne o tom, že byt bol v odovzdaný bez poškodení, súd nepovažoval za dôveryhodnú, nakoľko sa jedná matku žalobkyne a jej tvrdenie je v rozpore s vyššie uvedenými dôkazmi (fotografiami, výpoveďou svedka). V zmysle nájomnej zmluvy ako aj v zmysle protokolu sa žalovaný zaviazal vrátiť depozit po odovzdaní bytu. Po započítaní nákladov na opravu má žalobkyňa nárok na vrátenie sumy vo výške 170,- eur (500,- eur - 330,- eur). Rovnako má žalobkyňa na základe nájomnej zmluvy nárok na vrátenie preplatku, ktorý vznikol na v súvislosti vyúčtovaním nákladov spojených s užívaním bytu spoločnosťou A., Q..A.. O. za obdobie od 01.01.2019 do 31.12.2016 vo výške 417,27 eur. Voči vyúčtovanie neboli vznesené námietky v lehote 30 dní od jeho doručenia. Čo sa týka vyúčtovania nákladov za elektrinu Z. Q..A., tak predmetné vyúčtovanie sa týka aj obdobia, počas ktorého už žalobkyňa byt neužívala, t.j. obdobia od 24.02.2017 do 01.08.2017. Keďže v konaní nebolo predložené vyúčtovanie spotreby elektriny za obdobie od 01.08.2016 do 23.02.2017, súd vyrátal alikvotnú čiastku preplatku, ktorá žalobkyňi patrí za obdobie 5 mesiacov, t.j. od 09/2016 do 01/2017, vo výške 45,20 eur (99,41 eur / 11 mes. x 5 mes.). Súd vychádzal z toho, že preddavkové platby sa uhrádzali od mesiaca september 2016, keďže podľa rozpisu sa za ročné zúčtovanie obdobie uhrádzajú v 11. platbách. Žalobkyňa tiež neužívala byt vo februári 2017 počas celého mesiaca. Žalobkyňa má tiež nárok na zaplatenie sumy vo výške 20,- eur, t.j. na náhradu za kúpu lustrov, ktoré boli ponechané v byte aj po ukončení nájomného vzťahu, na úhradu ktorej sa žalovaný zaviazal v protokole o odovzdaní bytu zo dňa 23.02.2017. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa neuhradila nájomné spolu s nákladmi za užívanie bytu za mesiac február 2017. Keďže k odovzdaniu bytu došlo dňa 23.02.2017, žalovaný má nárok len na zaplatenie pomernej časti vo výške 254,64 eur (310,- eur / 28 x 23 dní), ktorú žiadal započítať. Na základe vyššie uvedeného má tak žalobkyňa nárok voči žalovanému na vrátenie sumy vo výške 198,83 eur po zohľadnení čiastočnej úhrady žalovaného dňa 10.10.2017 vo výške 199,- eur (170,- eur + 417,27 eur + 45,20 eur + 20,- eur = 652,47 eur - 254,64 eur - 199,- eur). V prevyšujúcej časti

súd preto žalobu zamietol ako nedôvodnú. Súd má za to, že uvedenú sumu nemožno znížiť pre penále za tvrdené omeškanie žalobkyne s úhradou depozitu a nájomného s inkasom, nakoľko k omeškaniu žalobkyne podľa názoru súdu vôbec nedošlo, keďže podľa nájomnej zmluvy podpísanej žalovaným bol depozit vo výške 500,- eur uhradený už dňa 02.07.2015, a platby nájomného boli uhradené v mesiaci, za ktorý bolo splatné, pričom k omeškaniu by došlo až uplynutím 10. dňa nasledujúceho mesiaca. V e-mailly zo dňa 05.11.2017 žalovaný sám uvádza, že žalovaná uhradila platby za rok 2015 dňa 17.09., 27.10., 20.11., 28.12., za rok 2016 dňa 18.01., 17.02., 21.03., 22.04., 20.05., 21.07., 26.08., 27.09., 21.10., 22.11., 20.12. a za rok 2017 dňa 24.01.2017. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy dňom nasledujúcim po čiastočnej úhrade žalovaného vo výške 199,- eur, t.j. 11.10.2017. Súd preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie úrokov z omeškania z istiny v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v súlade so žalobným návrhom a to vo výške 5 % ročne. Súd teda dospel k záveru, že alternatívny druhý žalobný návrh nemá opodstatnenie, keďže je založený na neplatnosti nájomnej zmluvy, z ktorej by malo vyplývať právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd vykonal výsluch svedka na pojednávaní dňa 28.04.2021 napriek námietke žalobkyne, nakoľko vykonanie tohto dôkazu bolo navrhnuté na pojednávaní dňa 04.11.2020 za účasti jej vtedajšieho právneho zástupcu. Žalobkyňa síce žiadala o odročenie pojednávania no súd jej žiadosti nevyhoviel vzhľadom na to, že v konaní bola zastúpená advokátom a jej osobná účasť nebola nutná (napr. z dôvodu jej výsluchu). To, že nebola oboznámená o tomto dôkaznom návrhu svojim právnym zástupcom pred tým, než došlo k ukončeniu jeho právneho zastupovania, nemôže byť dôvodom nevykonania tohto dôkazu, resp. dôvodom pre odročenie pojednávania.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku s tým, že žalobkyňa sa v pôvodnej žalobe domáhala zaplatenia sumy vo výške 837,68 eura. Vzhľadom na pomer priznanej sumy k pôvodne žalovanej sume je pomer úspechu žalobkyne v rozsahu 24 % po zaokrúhlení. Úspech žalovaného tak je v rozsahu 76 %. Na základe vyššie uvedeného miera úspechu žalovaného činí 52 %.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podala včas odvolanie žalobkyňa, a to voči celej jeho výrokovej časti. Dôvody odvolania uviedla v zmysle ustanovenia § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku. V rámci podaného odvolania špecifikovala žalobkyňa 6 odvolacích námietok. Prvá odvolacia námietka spočívala v skutočnosti, že podľa súdu žalovaný preukázal poškodenia bytu zo strany žalobkyne predloženou fotodokumentáciou, ktorú považoval súd za hodnoverný dôkaz poškodenia bytu žalobkyňou. Nie je však zrejmé na základe čoho súd prvej inštancie zmenil svoj názor na hodnovernosť fotodokumentácie, ktorú v prvom konaní považoval za nehodnovernú, a to najmä v prípade, že sa touto fotodokumentáciou v konaní po vrátení veci pri vykonávaní a hodnotení dokazovania nijako nezaoberal. Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením súdu o tom, že v konaní nespochybňovala predmetnú fotodokumentáciu a skutočnosť, že sa jedná o snímky z predmetného bytu. Súd sa fotodokumentácii ako takej pri vykonávaní dokazovania vôbec nevenoval, preto nie je zrejmé ako mohol dospieť k úplnému opačnému názoru na hodnovernosť fotodokumentácie. Napriek svojmu prvotnému názoru na fotodokumentáciu sa javí, že súd v tomto rozhodnutí prevzal argumentáciu odvolacieho súdu a svoj názor na fotografie, ktorý pred tým nepovažoval za presvedčivé dôkazy, úplne zmenil. Dôvody svojho úplne zmeneného rozhodnutia v rozsudku však neuviedol. Druhou odvolacou námietkou žalobkyne bola skutočnosť, že žalovaným predložená faktúra je dôkaz, ktorý bol predkladaný až spolu s odvolaním, teda po vydaní uznesenia, ktorým súd ukončil dokazovanie. Takýto novovytvorený dôkaz s doplnením informácie o mieste rekonštrukcie a prácach tak s poukazom na zásadu koncentrácie konania nemôže byť ani vykonaný. Súčasne nie je zrejmé ako súd z predloženej faktúry usúdil, že došlo k poškodeniu bytu ako to uvádza vo svojom odôvodnení. Podľa názoru žalobkyne vykonaným dokazovaním tak nebola preukázaná. Ani výška údajných opráv poškodených vecí, za ktoré by mala zodpovedať nájomkyňa. Podľa jej názoru z vykonaného dokazovania nevyplývalo ani to, či skutočne došlo k vykonaniu opráv na predmetnom byte. Treťou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že výsluch svedka M. Z. považuje žalobkyňa za nezákonný dôkaz. Tento dôkaz bol súdom prvej inštancie vykonaný aj napriek tomu, že žalovaný takýto dôkaz do skončenia dokazovania v prvom konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol, hoci vykonanie tohto dôkazu mohol navrhnuť už od začiatku konania. Súd prvej inštancie vykonal tento dôkaz aj na základe podnetu odvolacieho súdu, čo tiež vzhľadom na koncentráciu konania nepovažuje žalobkyňa za vhodný pokyn zo strany odvolacieho súdu, nakoľko je v rozpore so základnými princípmi civilného procesu. Štvrtou odvolacou námietkou zo strany žalobkyne bola skutočnosť, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu. Súd totiž

dňa 07.09.2020 po doručení termínu pojednávania, ktoré bolo súdom stanovené na deň 09.09.2020 zaslala žalobkyňa prostredníctvom e-mailu žiadosť o odročenie pojednávania, ktorú odôvodnila tým, že od 07.09.2020 je PN z dôvodu plánovanej operácie na deň 08.09.2020. Pričom súdu vyslovene uviedla, že nesúhlasí s konaním pojednávania bez jej neprítomnosti. Súd tejto prvej žiadosti vyhovel a pojednávanie odročil na deň 04.11.2020. Dňa 02.11.2020 telefonicky kontaktovala asistentku senátu, pričom jej uviedla, že od operácie zo dňa 09.09.2020 je stále PN a že z tohto dôvodu žiada o odročenie termínu pojednávania, ktoré bolo súdom stanovené na deň 04.11.2020. O odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov žiadala aj telefonicky aj v deň konania pojednávania dňa 04.11.2020 a nesúhlasila s konaním pojednávania bez jej neprítomnosti. Napriek týmto jej žiadostiam o odročenie pojednávania sa pojednávanie riadne konalo, o čom však nemala žiadnu vedomosť. Týmto nesprávnym procesným postupom jej súd znemožnil, aby sa uskutočňovali jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Piatou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že súd prvej inštancie nezohľadnil obvyklé opotrebenie vecí, a to bytu. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplývalo, že by súd akokoľvek prihliadol na obvyklé opotrebenie vecí, ktoré malo byť zapríčinené riadnym užívaním bytu a jeho výbavy. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo podľa žalobkyne, že by mala užívať byt neobvyklým spôsobom ako ani to, že by byt nebol žalovanému odovzdaný v stave zodpovedajúcom obvyklému opotrebeniu. S tým súvisí aj názor súdu prvej inštancie na dôkazný prostriedok, a to výsluch jej matky, pričom súd prvej inštancie považoval tento dôkaz za nedôveryhodný, pričom bližšie svoje rozhodnutie o neprihliadnutí na tento dôkaz neodôvodnil. Šiestou odvolacou námietkou žalobkyne bola skutočnosť, že súd prvej inštancie vypočítal pomer jej úspechu vo veci nesprávne. Z neznámeho dôvodu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách nevychádzal z hodnoty sporu vo výške 527,68 eura, ale z hodnoty 837,68 eura, teda zo sumy, ktorú si voči žalovanému uplatnila na začiatku konania v žalobe. Na pojednávaní dňa 22.03.2019 však svoj návrh zmenila a súd pripustil zmenu žaloby, ktorou došlo k zmene hodnoty sporu z 837,68 eura s príslušenstvom na sumu 527,68 eura s príslušenstvom. Na tomto pojednávaní súd aj vo veci rozhodol, pričom rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť jej sumu 527,68 eura s príslušenstvom a súčasne jej priznal náhradu trov konania. Je teda zjavné, že súd za hodnotu sporu v prvotnom konaní považoval práve sumu 527,68 eura a nie sumu 837,68 eura. V opačnom prípade by bol jej úspech vo veci len 63 %. Súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť jej sumu 198,83 eura s príslušenstvom a mal vypočítať úspech v spore z hodnoty sporu vo výške 527,68 eura. Úspech žalovaného by tak mal byť v spore podľa tohto rozhodnutia stanovený na 24 % a nie na 52 %. Priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému je teda v rozpore so zákonom.

8. K žalobkyňou podanému odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril a vzhľadom na túto skutočnosť nedošlo v konaní k využitiu odvolacej repliky a odvolacej dupliky.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné iba čiastočne, a to čo do výroku o trovách konania, v zostávajúcich piatich odvolacích námietkach bolo odvolanie žalobkyne nedôvodné.

10. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť

daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

13. Voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe v časti 198,83 € s príslušenstvom nie odvolanie žalobkyne prípustné v zmysle ust. § 359 CSP, keď odvolanie môže podať iba strana v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Z uvedeného dôvodu odvolací súd v zmysle ust. § 386 písm. c) odvolanie voči výroku I. odmietol. Predmetom prieskumu rozhodnutia prvoinštančného súdu tak boli výroky, II. a III. tak, ako ich odvolaním napadla žalobkyňa.

14. Predmetná vec bola predložená odvolaciemu súdu po tom, čo už predchádzajúcim rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/114/2019-142 zo dňa 25.02.2020 bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie v predmetnej veci č.k. 8C/28/2018-78 zo dňa 22.03.2019 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ani aktuálne, po opätovnom predložení veci odvolaciemu súdu, odvolací súd nemá dôvod (na základe obsahu spisu) na zmenu vyslovených právnych názorov v uznesení č.k. 3Co/114/2019-142 zo dňa 25.02.2020.

15. Odvolacie dôvody proti rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, žalovaná vymedzila v rovine procesnej, skutkovej a právneho posúdenia veci. V odvolaní uvádza dôvody odvolania tak, že zodpovedajú nižšie citovaným ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

16. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV.ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, I.ÚS 97/97, II.ÚS 3/97 a II.ÚS 251/03).

20. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018).

21. Podľa tvrdenia žalobkyne jej v konaní pred súdom prvej inštancie bolo nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto nesprávnemu procesnému postupu malo dôjsť tak, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil realizované a ním predložené dôkazy a pojednával v jej neprítomnosti dňa 04.11.2020.

22. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, je v zásade významným už to, čo bolo hodnotené odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí č.k. 3Co/114/2019-142 zo dňa 25.02.2020, samozrejme so zohľadnením toho, čo bolo v konaní pred súdom prvej inštancie následne sporovými stranami v rámci prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany uplatnené.

23. Odvolaciemu súdu sa javí byť dôvodným to, že nie je možné subjektívne vnímanie postupu súdu (sudcu) prvej inštancie sporovou stranou, zamieňať s výsledným procesom zhodnotenia sporu po skončení celého dokazovania podľa § 191 ods. 1 CSP, ku ktorému sa strany mali možnosť vyjadriť. Relevantné bolo vyznenie celého priebehu konania pred súdom prvej inštancie ako vyplýva z obsahu spisu a nielen z jeho kontextu vytrhnutý a stranou subjektívne vnímaný, či hodnotený prístup súdu pri vedení pojednávania (dokazovania). Tak, ako bude uvedené ďalej, pre zisťovanie skutkových okolností je relevantné to, aké prostriedky procesného útoku a procesnej obrany strany v konaní pred súdom prvej inštancie použili.

24. Odvolací súd nezistil dôvodnosť námietky žalovanej o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu rozhodnutia vo veci samej, ktoré by nezodpovedalo ďalej uvedenej aplikácii ust. § 215 ods. 1, 2 CSP. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mala žalobkyňa, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie procesného útoku a zároveň svojej obrany voči uplatneným započítacím nárokom žalovaného.

25. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k účastníkom konania (teraz sporovým stranám) tvrdenému závažnému postupu súdu znamenajúcemu odňatie možnosti konať pred súdom (teraz podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP znemožnenie uskutočňovať jej patriace procesné práva) v minulosti bolo opakovane zdôrazňované, že pre záver o existencii procesnej vady konania nie je významný subjektívny názor účastníka konania (sporovej strany) tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

26. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I.ÚS 62/97, II.ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I.ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak, ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I.ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III.ÚS 7/08).

27. Odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom s dôsledkom narušenia stavu právnej istoty nastolenej medzi stranami právoplatným rozhodnutím sporu. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV.ÚS 19/2012, III.ÚS 37/2012). Nepochybne konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní tak zabezpečovať právo na súdnu ochranu. Predmetným odvolaním namietaný procesný postup však nemal relevantný vplyv na možnosť žalobkyne konať pred súdom prvej inštancie a nedošlo k zásahu do jej procesných práv, ktorý by čo do spôsobu, rozsahu a intenzity porušenia tvrdeného v odvolaní, vo svojom dôsledku vyvolal zmätočnosť konania súdu prvej inštancie a odvolaním napadnutého rozhodnutia.

28. Z podstaty výkonu spravodlivosti prostredníctvom súdnej moci vyplýva, že súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje.

29. Odvolací súd k vyššie uvedenému procesnému postupu, namietanému žalobkyňou, ktorý by mal byť porušením práva na spravodlivý proces uvádza i to, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné

hovorí len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalobkyni neboli porušené jej patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalobkyňa nebola vylúčená z výkonu žiadneho práva, ktoré jej priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

30. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie sporu je určujúce vykonané dokazovanie a z neho vyvedené skutkové a právne závery. Tu treba uviesť, že sporové konanie sa spravuje aj zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania nie je vykonaný včas, nespôsobuje (zo zákonom stanovených podmienok) procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania sú prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. (Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kolektív, Civilný sporový poriadok, komentár, Praha: C.H.Beck, 2016, 578 strana). Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnocuje v okolnostiach konkrétneho prípadu vždy súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne s tým, že mu neprizná procesné účinky. V zmysle ust. § 153 ods. 1 veta druhá CSP, procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko).

31. V predmetnej veci je nepochybné, že pred súdom prvej inštancie sa dostalo sporovým stranám poučenie o sudcovskej koncentrácii konania. Je nepochybné aj to, že sporovým stranám, a teda aj žalobkyni bolo doručené uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie aj s právnym názorom vyjadreným v tomto uznesení. Za daného stavu mala žalobkyňa dostatočný časový priestor pre to, aby realizovala jej patriace procesné práva pri procesnom útoku ako aj uplatnenej procesnej obrane .

32. Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedenej realizácie navrhnutých dôkazov.

33. Pri námietkach žalobkyne proti skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie možno konštatovať, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným

princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní ďalšieho skutkového základu nečinné, proces vytvárania skutkového základu len uzavrie a o veci rozhodne na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa nesprávnych skutkových zistení. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, do času rozhodovania súdu vo veci samej. Základné obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe. Tak ako je už uvedené vyššie, podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy účastníkov v konaní, a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha súdu podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dal v dôvodoch rozhodnutia odpoveď, akým spôsobom hodnotil dôkazy relevantné pre zodpovedanie otázky základu nároku i výšky uplatneného nároku.

34. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

35. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

36. Odvolací súd poukazuje i na to, že právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka (sporovej strany). Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (pozri II. ÚS 37/2001).

37. Predmetná vec už bola predmetom konania na odvolacom súde a odvolací súd uznesením č.k. 3Co/114/2019-142 zo dňa 25.02.2020 zrušil predchádzajúci rozsudok prvoinštančného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch uznesenia odvolací súd uviedol okrem iného aj to, že úlohou súdu prvej inštancie bude riadne oboznámiť strany sporu s Protokolom o odovzdaní bytu, nachádzajúcim sa na č.l. 10 súdneho spisu, pričom poskytne obom sporovým stranám priestor na vyjadrenie sa k jeho obsahu, ako aj tvorbe predmetného dokumentu, resp. zistí skutočnosti, ktoré časti daného dokumentu vpisovala ktorá sporová strana, resp. tretia osoba a či tento bol v daný deň podpísaný pred, počas alebo po odovzdaní bytu. K námietke samotného žalovaného, že predmetný dokument nepodpísal, túto súd prvej inštancie vyhodnotí v rámci unesenia dôkazného bremena, teda

pokiaľ sporová strana tvrdí, že rozporuje konkrétnu skutočnosť, je zároveň povinná preukázať jej opak. Rovnako bude úlohu súdu prvej inštancie riadne zistiť, aká pomerná časť preplatku za elektrinu vo výške 99,41 eura pripadá ako pomerná časť preplatku pre samotnú žalobkyňu. Taktiež súd prvej inštancie riadne vyhodnotí dôkaz, a to cenovú ponuku a samotnú faktúru zo dňa 07.03.2019, pričom pri vyhodnotení tohto listinného dôkazu a vypočítaní sporových strán k tomuto listinnému dôkazu ponecháva odvolací súd pre súd prvej inštancie na zváženie vypočítanie svedka, ktorého v samotnom odvolaní navrhoval žalovaný. Vo vyššie uvedenom kontexte posúdi súd prvej inštancie aj listinné dôkazy, a to fotografie bytu vyhotovené žalovaným, ktoré sa nachádzajú na č.l. 61 až 67 súdneho spisu. Z priebehu konania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že tento dôsledne dodržal postup stanovený v inštruktívnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

38. V prvej odvolacej námietke žalobkyne, že v konaní nebolo zrejmé, či fotodokumentácia bytu je fotodokumentáciou práve toho bytu, kde bola žalobkyňa v nájme odvolací súd poukazuje už na svoj predchádzajúci právny záver uvedený v zrušujúcom uznesení, kde konštatoval, že v rámci vyhotovenia fotodokumentácie je podstatné, že táto fotodokumentácia bola vyhotovená v dňoch 23.02.2017 až 25.02.2017, teda bola vyhotovovaná bezprostredne po odovzdaní bytu, pričom taktiež možno konštatovať, že žalobkyňa nespochybnila relevantným procesným spôsobom, že sa nejedná o fotky bytu kde bola v nájme, keďže neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti k svojmu tvrdeniu, že na fotkách nie je nafotený predmetný byt. Iba všeobecné konštatovanie žalobkyne v podobe skutkového tvrdenia, že žalovaný fotodokumentáciou nepreukázal, že sa jedná o predmetný byt nepostačuje a žalobkyňa pri tejto procesnej obrane mala produkovať konkrétne tvrdenia vyplývajúce z jej posúdenia fotodokumentácie, ktoré mali nasvedčovať tomu, že sa nejedná o fotky predmetného bytu v ktorom bývala. Iba za takých okolností by mohol súd prvej inštancie vykonať prípadné ďalšie dokazovanie k žalovaným predloženej fotodokumentácii.

39. K druhej odvolacej námietke, a to k skutočnosti, že samotná faktúra predložená žalovaným je nový dôkaz, ktorý bol predložený až v odvolaní, že predmetná faktúra sa netýka, resp. nepreukazuje poškodenie bytu, odvolací súd uvádza. Faktúra nachádzajúca sa na č.l. 50 súdneho spisu bola žalovaným predložená už dňa 23.01.2019 osobne „priamo na uskutočnenom pojednávaní. Z č.l. 188 súdneho spisu možno konštatovať, že táto faktúra bola žalovaným iba opätovne predkladaná, z toho však nemožno vyvodiť, že bola predložená súdu až po podanom odvolaní, keďže sa nachádza v súdnom spise už odo dňa 23.01.2019. Skutočnosť, že predmetná faktúra sa týka poškodení a opravy bytu po ukončení nájmovej zmluvy potvrdil aj samotný svedok Martin Vokál, a to počas výsluchu pred súdom prvej inštancie, ktorý predmetnú faktúru vystavoval, ako aj práce v nej uvedené vykonával. Možno teda konštatovať, že tvrdenia uvedené v odvolaní zo strany žalobkyne boli jednak vyvrátené samotným listinným dôkazom, a to faktúrou nachádzajúcou sa na č.l. 50 súdneho spisu, ktorá bola predložená v rámci koncentrácie konania žalovaným včas, a zároveň skutočnosti v nej uvedené následne potvrdil aj súdom prvej inštancie vypočutý svedok.

40. Ohľadne tretej odvolacej námietky žalobkyne, že výsluch svedka M. Z. považuje za nezákonný dôkaz z dôvodu, že žalovaný nenavrhoval svedka do skončenia dokazovania pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že svedok M. Z. bol navrhnutý stranou žalovaného v samotnom odvolaní ale zároveň aj na najbližšom ďalšom pojednávaní po zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to konkrétne na pojednávaní dňa 04.11.2020. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že v prípade zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom stráca účinky aj samotné uznesenie o skončení dokazovania, ktoré vyhlásil súd prvej inštancie pred zrušením meritorneho rozhodnutia odvolacím súdom. Po zrušení meritorneho rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom pokračuje proces dokazovania a strany sporu môžu predkladať, resp. navrhovať ďalšie dôkazné prostriedky, reflektujúc tak okrem iného aj na skutkové či právne závery odvolacieho súdu, ktoré viedli súd odvolací k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že vypočítanie svedka navrhoval právny nástupca žalovaného na pojednávaní dňa 04.11.2020 (hneď na najbližšom pojednávaní po vrátení veci súdu prvej inštancie) nemožno konštatovať, že by takýto dôkaz v podobe výsluchu svedka bolo možné z pohľadu odvolacieho súdu hodnotiť ako nezákonný dôkaz, ktorý by súd prvej inštancie vykonal bez návrhu strany sporu iba na podklade inštruktívneho odôvodnenia odvolacieho súdu, ako to tvrdila v odvolaní žalobkyňa. Zároveň nemožno konštatovať, že by takýmto spôsobom došlo k porušeniu koncentračnej zásady v sporovom konaní, keďže dokazovanie bolo zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu obnovené a dôkazné prostriedky v tomto procesnom štádiu nepodliehajú koncentračnej zásade

na základe dôvodu ktorý uviedla samotná žalobkyňa, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo pred rozhodnutím odvolacieho súdu súdom prvej inštancie na poslednom pojednávaní ukončené.

41. K štvrtej odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dňa 04.11.2020 pojednával v neprítomnosti žalobkyne, aj keď táto doručila súdu listinný dôkaz, a to doklad o svojej práceneschopnosti a žiadala odročiť termín pojednávania, odvolací súd konštatuje, že v danom prípade sa jednalo už o druhú žiadosť žalobkyne o odročenie pojednávania kvôli zdravotnému stavu z jej strany. Prvýkrát z dôvodu zdravotného stavu žalobkyne súd prvej inštancie odročil pojednávanie ktoré sa malo konať dňa 09.09.2020. Tu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 183 ods. 2 posledná veta, v zmysle ktorého od strany sporu možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. V zmysle tohto procesného ustanovenia je zrejmé, že súd prvej inštancie bol povinný odročiť pojednávanie z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu žalobkyne iba po prvýkrát a tak aj učinil ohľadne termínu pojednávania na deň 09.09.2020. V druhom prípade, pre termín pojednávania 04.11.2020, v zmysle ustanovenia § 183 ods. 2 Civilného sporového poriadku bolo možné od žalobkyne žiadať z dôvodu jej pretrvávajúceho nepriaznivého zdravotného stavu aby si na konanie vo svojom mene zvolila pre toto pojednávanie zástupcu a z tohto dôvodu sa pri pretrvávajúcej práceneschopnosti žalobkyne nejednalo o relevantný dôvod na odročenie pojednávania. Zároveň je možné konštatovať, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 04.11.2020 je zrejmé, že v neprítomnosti žalobkyne na tomto pojednávaní nedošlo k takým podstatným procesným úkonom zo strany súdu prvej inštancie alebo strán sporu, pri ktorých by bolo možné konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. V zásade súd v daný deň vo veci rozsiahlo vo veci nepojednával, iba vyhovel návrhu právneho zástupcu žalobcu na vypočutie svedka a pojednávanie odročil na ďalší termín pojednávania, a to za účelom vykonania ďalšieho dokazovania a zabezpečenia prítomnosti žalovaným navrhnutého svedka.

42. K piatej odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie zohľadňoval aj obvyklé opotrebenie bytu ako vecí. O uvedenej skutočnosti jednak svedčí samotná fotodokumentácia z predmetného bytu, ktorá preukazuje, že zo strany žalobkyne počas prebiehajúceho nájmu nedošlo len k obvyklému opotrebeniu vecí a zároveň túto skutočnosť potvrdil aj svedok Martin Vokál, ktorý na pojednávaní dňa 28.04.2021 pri svojom výsluchu uviedol, že vykonával na predmetnom byte po ukončení nájmu opravy ako maľovanie bytu, výmenu zásuviek, ktoré iskrili a opravu opadanej omietky. Rovnako zhodne s existujúcou fotodokumentáciou opisoval poškodenie stien predmetného bytu v ich dolnej časti. Taktiež potvrdil skutočnosť, že na predmetnom byte vykonával opravné práce približne 3 dni. Vzhľadom na predloženú fotodokumentáciu ako aj výpoveď samotného svedka bolo podľa názoru odvolacieho súdu pred súdom prvej inštancie preukázané opotrebenie vecí, ktoré nemožno považovať za obvyklé.

43. Ohľadom šiestej odvolacej námietky žalobkyne, že došlo k zlému výpočtu trov súdom prvej inštancie, keďže po úprave žaloby súd pripustil zmenu žaloby s predmetom konania 527,68 eura a nie pôvodných 837,68 eura, v uvedenom odvolací súd konštatuje, že predmetná námietka žalobkyne je dôvodná. Zo súdneho spisu je zrejmé, že na pojednávaní konanom dňa 22.03.2019 došlo k pripusteniu zmeny žaloby zo strany súdu prvej inštancie a predmetom konania sa stala žalovaná suma 527,68 eura s príslušenstvom.

44. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že žalovanému voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,64 %, a to z dôvodu, že táto bola úspešná vo výške 198,83 eura zo žalovanej sumy 527,68 eura čo predstavuje úspech žalobkyne vo výške 37,68 % a úspech žalovaného vo výške 62,32 %, teda čistý úspech žalovaného predstavuje 24,64 %. Odvolací súd teda rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a to v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku.

45. Z vyššie uvedených dôvodov zároveň odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdil ako vecne správny v tomto napadnutom výroku.

46. O trovách odvolacieho konania sporových strán bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemala právo ani nárok na náhradu trov konania, keďže

bola neúspešná v piatich odvolacích námietkach a bola úspešná iba v odvolacej námietke čo sa týka trov konania pred súdom prvej inštancie, ktorých výpočet spočíval v nesprávnom stanovení predmetu konania zo strany súdu prvej inštancie a zároveň možno konštatovať, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešnejší ako žalobkyňa, v tomto procesnom štádiu konania žiadne trovy nevznikli, keďže sa k podanému odvolaniu ani nevyjadroval a zároveň je možné konštatovať, že priznanie odvolacích trov samotný žalovaný ani nežiadal. V tejto skutočnosti odvolací súd vychádzal z Článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď úspešnému žalovanému ako strane sporu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

47. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).